

Jim Butcher

**BOUŘKOVÁ
FRONTA**

TRIFID

Jim Butcher
Bouřková fronta

Copyright © 2000 Jim Butcher
Translation © Pavel Toman, 2008
Cover © Chris McGrath, 2012
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2012

ISBN 978-80-7387-562-6

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

jim butcher

BOUŘKOVÁ FRONTA

McGRATH 07

**BOUŘKOVÁ
FRONTA**
jim butcher

Stanislav Juhaňák – TRITON
Praha / Kroměříž

JIM BUTCHER
v nakladatelství TRITON

série Harry Dresden

Bouřková fronta
Bláznivý úplněk
Temná hrozba
Letní rytíř
Death Mask*

* připravujeme

Poděkování

Zvlášt děkuji Caroline, Fredovi, Debře, Taře a Corin: prvním fanouškům Harryho Dresdena. Bez perverzního přání, abyste na mě řvali kvůli napsání každé další kapitoly, by se Harry nikdy nedostal do takových potíží. Dále si díky zaslouží Ricia Mainhardtová a A. J. Janschewitz, ohromní agenti a hodní lidé, a Chris Ely, který je skrz naskrz slušný člověk.

Nade vše děkuji svému synovi J. J. ovi, který věřil, že taťka napsal dobrou knížku, i když si ji nedokázal přečíst.

A děkuju i tobě, Shannon, za tolik věcí, že je nedokážu vyjmenovat. Jsi můj anděl. Jednoho dne se naučím obrátit ponožky navrch tou správnou stranou, než je odhodím na podlahu ložnice.

*Debbie Chesterové, která mě o psaní naučila
všechno, co jsem skutečně potřeboval vědět.*

*A mému otci, který mě naučil všechno,
co jsem skutečně potřeboval vědět o životě.*

Chybíš mi, táto.

Kapitola první

Slyšel jsem, že se pošťák blíží k mé kanceláři o půl hodiny dřív než obvykle. Nevydával ten správný zvuk. Jeho kroky byly těžší, bezstarostnější a pohvizdoval si. Byl tu nový. Hvízdal si celou cestu až ke dveřím, tam přestal. Rozesmál se.

Pak zaklepal.

Trhl jsem sebou. Pošta se vhadzuje otvorem ve dveřích, pokud není doporučená. Dostávám velice omezený výběr doporučených zásilek a nikdy to nejsou dobré zprávy. Zvedl jsem se z křesla a otevřel dveře.

Nový pošťák, který vypadal jako basketbalový míč s rukama, nohama a opálenou plešatějící hlavou, se pochechtával štítku na skleněných dveřích. Mrkl na mě a ukázal na něj palcem. „Děláte si srandu?“

Přečetl jsem si štítek (lidé ho občas vymění) a zavrtěl jsem hlavou. „Ne, myslím to vážně. Dáte mi, prosím, moji poštu?“

„Jo aha. Jako večírky, vystoupení a tak?“ Koukal za mě, jako kdyby čekal, že uvidí, jak po jediné místnosti mojí kanceláře tančí bílý tygr nebo možná nějaké skromně oděné asistentky.

Povzdychl jsem si. Neměl jsem náladu na to, aby se mi zase někdo posmíval. Natáhl jsem se pro poštu, kterou držel v ruce. „Ne, nic takového. Nedělám večírky.“

Pevně ji držel s hlavou zvědavě nakloněnou na stranu. „Tak co? Něco jako předpovídání budoucnosti? Karty, křišťálové koule a tak?“

„Ne,“ zavrtil jsem hlavou. „Nejsem médium.“ Snažil jsem se mu vytáhnout z ruky poštu.

Pořád ji držel. „Tak co jste?“

„Co je napsáno na dveřích?“

„Stojí tam ‚Harry Dresden. Čaroděj‘.“

„Tak to jsem já,“ potvrdil jsem.

„Opravdický čaroděj?“ zeptal se s širokým úsměvem, jako bych mu prozradil něco ohromně vtipného. „Kouzla a lektvary? Démoni a zaříkávání? Vychytralost a popudlivost?“

„Až taková netykavka nejsem.“ Vytrhl jsem mu poštu z ruky a významně pohlédl na jeho podložku. „Mám vám to někde podepsat?“

Široký úsměv z tváře nového pošťáka zmizel a vystřídal ho zamračený pohled. Podal mi desky, abych mohl podepsat převzetí zásilky (další upomínka od domácího), a prohlásil: „Vy jste cvok. Tak je to.“ Vzal si ode mě desky a pozdravil: „Pěkný den, pane.“

Díval jsem se, jak odchází.

„To je typické,“ zabručel jsem si pro sebe a zavřel dveře.

Jmenuji se Harry Blackstone Copperfield Dresden. Kouzlete si s tím na své vlastní riziko. Jsem čaroděj. Mám kancelář v jedné z ne úplně nejlepších čtvrtí v Chicagu. Pokud vím, jsem jediný veřejně praktikující profesionální čaroděj v zemi. Najdete mne ve Zlatých stránkách v rubrice „Čaro-

dějové.“ Věřte tomu nebo ne, jsem tam jediný.
Můj inzerát zní takhle:

HARRY DRESDEN – ČARODĚJ

*Nacházení ztracených věcí. Paranormální pátrání.
Porady a konzultace. Ceny rozumné.*

NEDĚLÁM

*nápoje lásky, prokletí na věky, večírky
ani jiné zábavné akce.*

Divili byste se, kolik lidí mi zavolá jenom proto, aby se zeptali, jestli to myslím vážně. Ale na druhou stranu, kdybyste viděli to, co jsem viděl já, a kdybyste věděli jen polovinu toho, co já vím, žasli byste nad tím, jak se někdo může domnívat, že to vážně *nemyslím*.

Konec dvacátého století a úsvit nového milénia byly svědky něčeho jako opětovného oživení obecného povědomí o paranormálních jevech. Média, duchové, upíři – jak je libo. Lidé je pořád nebrali vážně, ale všechny ty věci, které nám Věda slibovala, se prostě neodehrály. Nemoci stále ještě představovaly problém. Hladovění stále ještě představovalo problém. Násilí, zločinnost a války stále ještě představovaly problém. Navzdory veškerému technologickému pokroku se věci prostě nezměnily tak, jak všichni čekali, že se změní.

Věda, největší náboženství dvacátého století, díky záběrům vybuchujících raketoplánů, cracko-

vých dětí a generací spokojených Američanů, kteří dovolili, aby jejich potomky vychovávala televize, jaksi ztratila lesk. Lidé něco hledali – a myslím, že ani nevěděli co. Ale třebaže byli zase ochotni otevřít své oči světu magie a tajemství, který je už dlouhou dobu provází, pořád si mysleli, že to musí být nějaký vtíp.

V každém případě poslední měsíc se zakázky nijak nehrnuly. Vlastně se nehrnuly spíš pár měsíců. Nájem za únor jsem zaplatil až desátého března a vypadalo to, že tenhle měsíc bude trvat ještě déle, než něco trhnu.

Jediný kšeft jsem měl minulý týden, kdy jsem jel do Bransonu v Missouri prozkoumat dům nějakého country zpěváka, kde mělo údajně strašit. Nestrašilo. Klient nebyl s mojí odpovědí spokojený, a ještě nespokojenější byl, když jsem mu naznačil, že by mohl přestat s užíváním omamných látek, zkusit trochu cvičit a někdy se vyspat, a pak že uvidí, jestli to nepomůže víc než nějaký exorcismus. Dostal jsem cestovní výdaje a hodinovou mzdu a odjížděl jsem s pocitem, že jsem udělal čestnou, správnou a nevýhodnou věc. Později jsem se doslechl, že si najal nějakého pokoutního spiritistu, který přišel a předvedl mu obřad se spoustou kadidla a černých svíček. To jsou ale lidi.

Dočetl jsem knížku v měkké vazbě a odhodil ji do krabice VYŘÍZENO. V lepenkové krabici vedle mého stolu už ležela hromádka přečtených a odložených paperbacků, se zohýbanými hřbety a pomáčkanými stránkami. S knížkami zacházím

úplně strašně. Prohlížel jsem si sloupec nepřečetných knížek a vzhledem k tomu, že jsem vlastně neměl co na práci, jsem se rozhodoval, do které další se pustím, když zazvonil telefon.

Koukal jsem na něj trochu nevrle. Čarodějové ze všeho nejradši hloubají. Po třetím zazvonění jsem usoudil, že už to nebude vypadat příliš nedočkavě, zvedl jsem sluchátko a představil se: „Dresden.“

„Ó. Je to, ehm, Harry Dresden? Ten, é, čaroděj?“ Její tón byl omluvný, jako by měla hrozný strach, že mě urazí.

Ne, napadlo mě: „Tady Harry Dresden, ten, é, marod, hej! Čaroděj Harry je o dveře dál.“

Výsadou čarodějů je nabručenost. Ta však není výsadou poradců na volné noze, kteří jsou pozadu s placením nájmu, takže místo abych řekl něco štiplavého, odpověděl jsem té ženě do telefonu: „Ano, madam. Co pro vás můžu udělat?“

„Já, ehm,“ váhala. „Nejsem si jistá. Něco jsem ztratila a myslela jsem si, že byste mi možná mohl pomoci.“

„Hledání ztracených předmětů je moje specialita,“ prohlásil jsem. „Co bych měl najít?“

Nervózně se odmlčela. „Mého manžela.“ Měla trošku chraplavý hlas jako roztleskávačka, která má za sebou dlouhý turnaj, ale byla v něm slyšet dostatečná tíha let, abych mohl říct, že je dospělá.

Zvedl jsem obočí. „Paní, já nejsem odborník na hledání pohřešovaných osob. Spojila jste se s policií nebo s nějakým soukromým detektivem?“

„Ne,“ ohradila se honem. „Ne, to nemůžu. Teda nesmím. Jemine, je to všechno tak komplikované. Nemůžu se o tom bavit po telefonu. Promiňte, že jsem vás připravila o čas, pane Dresdene.“

„Počkejte okamžik,“ řekl jsem rychle. „Nezlobte se, ale nepředstavila jste se mi.“

Zase ta nervózní pauza, jako by se dívala do napsaných poznámek, co má odpovědět. „Říkejte mi Monika.“

Lidé, kteří o čarodějích něco vědí, nám neradi říkají své pravé jméno. Jsou přesvědčeni, že když ho čarodějovi dají, vyslovené svými vlastními rty, může to použít proti nim. Mám-li být upřímný, mají pravdu.

Musel jsem být tak slušný a tak neškodný, jak to jen dokážu. Mohla zavěsit jenom z nerozhodnosti a já jsem tu práci potřeboval. Nejspíš bych jejího manžílka objevil, kdybych na tom zapracoval.

„Tak fajn, Moniko,“ navázal jsem tím nejpříjemnějším a nejlaskavějším tónem, jaký jsem svedl. „Jestli svou situaci považujete za tak choulostivou, třeba byste mohla přijít do mé kanceláře a promluvit si o tom. Jestli se ukáže, že bych vám mohl nejlépe pomoci já, pak to udělám, a pokud ne, mohl bych vás odkázat na někoho, kdo by vám uměl pomoci lépe.“ Skřípal jsem zuby a předstíral, že se směju. „Zdarma.“

Slovíčko „zdarma“ ji muselo přesvědčit. Souhlasila, že hned přijde za mnou do kanceláře, slíbila, že tam bude asi za hodinu. To znamenalo,

že přijde asi v půl třetí. Spousta času zajít si na oběd a pak se před schůzkou s ní vrátit do kanceláře.

Telefon zazvonil okamžitě, jak jsem ho položil, až jsem sebou trhl. Zíral jsem na něj. Nedůvěřuju elektronice. Cokoli, co bylo vyrobeno později než ve čtyřicátých letech, je mi podezřelé – a ani mě to zřejmě nemá ve zvláštní oblibě. Klidně si můžete vybrat: auta, rádia, telefony, televize, videa – nic z toho mi moc dobře nefunguje. Dokonce nemám rád ani propisovačky.

Zvedl jsem telefon se stejným falešným optimismem, který jsem si nasadil pro Moniku, pohřešující manžela. „Tady Dresden, co pro vás můžu udělat?“

„Harry, potřebuji tě za deset minut u Madisonu. Můžeš?“ Hlas na druhém konci linky byl také ženský, ale klidný, energický a věcný.

„No ne, poručík Murphyová,“ vyhrkl jsem s charinovým hlasem, „já jsem taky rád, že ses ozvala. Po takové době. Jo, mají se moc fajn. A tvoje rodina?“

„Nech si to, Harry. Mám tady pár mrtvol a potřebuji, aby ses tu porozhlédl.“

Okamžitě jsem vystřízlivěl. Karrin Murphyová byla náčelníkem oddělení Zvláštního vyšetřování pro celé Chicago, tedy de facto pověřenec policejního prezidenta pro vyšetřování veškerých zločinů označovaných za *neobvyklé*. Útoky upírů, plenící trollové nebo děti unesené jezinkami se moc dobře nehodí do policejních zpráv – ale přitom

jsou lidé napadáni, děti mizí a majetek je poškozován nebo ničen. A někdo se na to musí podívat.

V Chicagu a jeho okolí je tím člověkem Karrin Murphyová. Já jsem byl její chodící příručka nadpřirozena a placený konzultant policejního oddělení. Ale dvě mrtvolky? Dva lidé, kteří zemřeli neznámým způsobem? Něco takového jsem pro ni ještě nedělal.

„Kde jsi?“ zeptal jsem se.

„V hotelu Madison na Desáté, sedmé patro.“

„To je od mé kanceláře jenom čtvrt hodiny pěšky,“ řekl jsem.

„Takže tu za patnáct minut můžeš být. Výborně.“

„Ehm,“ začal jsem s pohledem na hodiny. Monika Bezejmenná tu bude asi za tři čtvrtě hodiny. „Mám něco jako schůzku.“

„Dresdene, já tady mám něco jako párek mrtvol bez jakýchkoli stop nebo podezřelých a vraha, který si chodí na svobodě. Tvoje schůzka může počkat.“

Vybuchl jsem vzteky. Občas se mi to stává. „To tedy nemůže,“ prohlásil jsem. „Ale řeknu ti, jak to udělám. Dojdu tam, porozhlédnu se kolem a vrátím se sem, včas, abych ji stihl.“

„Už jsi obědval?“ zeptala se.

„Cože?“

Zopakovala svoji otázku.

„Ne,“ odpověděl jsem.

„Tak to nedělej.“ Odmlčela se, a když znovu promluvila, byl v jejích slovech znatelný nazeleňalý odstín. „Je to ošklivé.“

„Jak moc ošklivé máš přesně na mysli, Murph?“

Její hlas znězněl a to mě vyděsilo víc než všechny možné představy nejrůznějších podob krvavé nebo násilné smrti. Murphyová byla opravdu tvrdá holka, a navíc pyšná na to, že nikdy nedá najevo slabost. „Je to zlé, Harry. Prosím tě, nikde se nezdržuj. Zvláštní oddělení se nemůže dočkat, až se do toho pustí, a já vím, že se ti nelíbí, když se někdo jen dotkne místa činu, než se tam rozhlédneš.“

„Už běžím,“ ujišťoval jsem ji a přitom jsem vstával a oblékal si kabát.

„Sedmé patro,“ připomněla mi. „Uvidíme se na místě.“

„Tak fajn.“

Zhasl jsem v kanceláři světla, vyšel ze dveří a zamračeně je za sebou zamkl. Nebyl jsem si jistý, jak dlouhou dobu mi zabere prohlídka místa činu s Murphyovou. Ale nechtěl jsem zmeškat rozhovor s Monikou Na-Nic-Se-Neptejte. A tak jsem dveře zase odemkl, našel kousek papíru a napínáček a napsal:

Přijdu hned. Na schůzku ve 14:30 tu budu. Dresden.

Pak jsem seběhl se schodů. Výtah používám málokdy, i když mám kancelář v pátém poschodí. Jak už jsem řekl, ke strojům nemám důvěru. Vždycky mě nechají na holičkách, když je potřebuju.

A kromě toho: kdybych byl někdo, kdo v tomhle městě zabíjí lidi po dvou s použitím kouzel, dal bych si bacha, abych odstranil z cesty jediného

praktikujícího čaroděje, kterého má policie na výplatní listině. Připadalo mi, že na schodišti mám větší šanci než ve stísněném prostoru výtahu.

Že jsem paranoidní? Snad. Ale jenom to, že jste paranoidní, neznamená, že se vám nějaký neviditelný démon nechystá ukousnout hlavu.